

Idén 19 országban járt, még négy európai törpeállamba szeretne elmenni, négy országból ki is van tiltva – pl. Kubából és Iránból. A parajdi születésű, Székelyudvarhelyen érettségizett **Lukács Csaba**

a kilencvenes évek közepe óta dolgozik újságíróként Budapesten, de néhányszor (pl. a *Príma Rádió*

vagy a

Heti Hirdető

indulásakor) itthon is tevékenykedett.

Néhány éve a *Magyar Baptista Szeretetszolgálat* munkatársa is, s így jutott el a világ olyan pontjaira, ahol éppen nagyon nagy baj van. Lukács Csaba járt háborús és katasztrófa sújtotta

övezetekben, többek között a haiti-i földrengés, a japán és az indokínai földrengés és cunami helyszínein, vagy olyan országokban, mint Észak-Korea, Burma vagy Kuba. Ahol történik valami, Lukács a repülőjáratoktól függően néhány óra vagy néhány nap alatt megjelenik munkatársaival – a segélyszállító utakról később úságr riportok készülnek.

Az előadását sokkoló képekkel kezdte: a tavalyelőtt Bolíviában lemészárolt szovátai **Magyarósi Árpád**, a

magyar-horvát-bolíviai

Eduardo Rózsa Flores

és az ír

Martin Dwyer

vérbefagyott holttesteit mutatta meg gyorsan és innen kezdte bolíviai beszámolóját. Mint ismert, Lukács Csaba meglátogatta a dél-amerikai országban fogvatartott szovátai származású

Tóásó Elődöt

, akit az ottani államelnök,

Evo Morales

elleni állítólagos merényletkísérletért tartanak fogva és állítottak bíróság elé.

Az újságíró részletesen elmesélte a látogatás körülményeit, a bohózatba illő bírósági tárgyalást, illetve azt, hogy szerintem mi történhet Előddel (akinek különben székelyudvarhelyi rokonai is vannak): valószínű, hogy az ügy nem fog egyhamar megoldódni az ottani politikai helyzet miatt.

Lukács más, szintén a *Diktátorok könyve* címmel nemrég megjelent kötetének témáiról is beszélt: Észak-Koreáról (a második, tavalyi útján a baptista segélyszervezet vezetői mellett Fábry Sándor showman is velük ment), Burmáról és Kubáról – ezek az országok a szegénységről, a nyomorról és az abszurd diktatúráikról híresek. Hallhattuk és láthattuk, hogy milyen az, amikor Észak-Koreában az ikreket az állam elveszi a szülőktől, milyen a csípős szószba mártott burmai grillezett sáska íze és hogy Kubában az autók átlagéletkora magasabb a lakosságénál.

„A gazdag országokban nincs semmi, oda nem megyek” – jelentette ki Lukács, s egyfajta tanulságot is levont: a világ bizonyos tájain nem a pénz jelenti a boldogságot, annyira másképp működnek az emberek. Hozzátette azt is, hogy azt, hogy ő Ceaușescu Romániájában nőtt fel, tapasztalatait nagyban tudta hasznosítani ezeken a helyeken – például a nyolcvanas évek végén a Székelyudvarhely-Parajd buszjáratra csak az fért fel, aki elől állt és tett is azért, hogy felférjen.

Tóásó Előd és társai tárgyalására öt embert engedtek be a több száz rokonból, Lukács köztük volt. Fotókkal, illetve történetek elmesélésével lett kerek az előadás, aminek végén a megvásárolt könyveket dedikálta is a szerző udvarhelyi barátainak, ismerőseinek, az érdeklődőknek.

Miután meghallgattam az előadást, hazamentem s hamar eszembe jutottak Lukács szavai, amikor arról beszélt, hogy bizonyos helyzetekben, a világ más tájain az embernek nem az okozza a boldogságot, hogy a legújabb technikai csodát meg tudja-e vásárolni, hanem az, hogy élnek a rokonai, van étel és meleg víz. Amikor hazaértem, otthon nem volt áram. Gyertyafénynél kezdtem olvasni a Diktátorok könyvét.